

בית משפט השלום בחדרה

ת"א 49517-02-21 עזבון ד"א נ' שמיר ואח'

לפני כבוד השופט יניב הלר

התובעת

1. עזבון ד"א

2. פלוגית

ע"י ב"כ עו"ד יוסף אלברק

נגד

הנתבעים

1. טל שמיר

2. הפניקס חברה לביטוח בע"מ

ע"י ב"כ עו"ד אבי שיף

פסק דין

1. המנוחה ד' ז"ל נהרגה מפגיעת רכבת ביום ד' באייר התשע"ז, 30.4.2017. כבת 34 הייתה

במותה. מעט ורעים היו שני חייה, מר היה סופם. יהי זכרה ברוך.

2. עד לתאונה הטראגית גרה ד' עם אימה בדירת "עמיגור" במגדל העמק. אביה של ד', אשר התגרש

מאימה, לא היה חלק מעולמה. יורשתה היחידה היא אימה. בשנת 2001 נספה אחיה הבכור של

ד' בתאונה. גם המשפחה המורחבת מצד האם למודת אסונות וחולי. בין השאר, טיפלה האם

באחיה, דודה של ד', שהיה חולה ונזקק, עד אשר נפטר גם הוא. האם עצמה הוכרה כנכה בתחום

הנפשי, והיא מקבלת קצבת נכות מן המוסד לביטוח לאומי.

עם מותה של ד' נותרה האם שכולה משני ילדיה, והיא בגפה.

3. התביעה המונחת לפניי הוגדרה כתביעת שניים – עזבונה של ד', והאם.

בית משפט השלום בחדרה

ת"א 49517-02-21 עזבון ד"א נ' שמיר ואח'

בפועל, השניים חד הם – עיזבון אינו אישיות משפטית (ע"א 181/67 גרינשפן נ' שרעבי, כא(2) 630 (1967)). בפועל, יורשת העיזבון היא האם, שהיא גם התובעת מכוח היותה תלויה; הנתבע 1 הוא נהג הרכבת הפוגעת, טל שמיץ, והנתבעת 2 היא מבטחת הרכבת – הפניקס חברה לביטוח בע"מ.

ההכרעה במישור החבות

4. מתוך תקווה שקידום ההכרעה בשאלת האחריות יקל על סיום התיק, פיצלתי את הדיון בין שאלת האחריות לשאלת גובה הנזק.
5. עדויות העדים שנשמעו לפניי במהלך הדיון בשאלת החבות היו קשות. מתוכן אזכיר את אלה: הנתבע, נהג הרכבת טל שמיץ, שאין חולק שאינו אחראי לתאונה, נדרש לשחזר את רגעי התאונה, אירוע שהיה עבורו טראומטי. העדות הייתה קשה לו; ידיד המנוחה ■■■ (להלן – ■■■), אדם המתמודד עם קשיים אישיים ונפשיים, והאחרון ששהה במחיצתה של ד', התקשה אף הוא מאוד בעדותו; על עדות התובעת-האם, שהופסקה לא אחת בשל בכיה, למותר להרחיב.
6. בהחלטתי מיום 1.4.2024 הכרעתי בשאלת החבות. דחיתי את עמדת הנתבעים כי מדובר היה באירוע התאבדות, וקיבלתי את עמדת התובעת, כי לאור מכלול הראיות יש לקבוע כי מדובר באירוע תאונתי, החוסה תחת כנפי חוק הפיצויים לנפגעי תאונות דרכים, התשל"ה-1975 (להלן – חוק הפלת"ד).
7. על הראשונים אנו מצטערים; מאמץ להביא את הצדדים להבנות, טרם ההכרעה בסוגיית החבות, ואף לאחריה – לא צלח.

בית משפט השלום בחדרה

ת"א 49517-02-21 עזבון ד"א נ' שמיר ואח'

סוגיית הנזק

8. פסק דין זה משלים את ההחלטה בעניין האחריות, ויוקדש לשאלת קביעתו של הפיצוי הראוי לתובעת, כיורשת העיזבון וכתלויה בבתה ד'.

9. אפנה לרכיבי הפיצוי הנתבעים, תוך התייחסות לטענות הצדדים בראשי הנזק הבאים: פיצויים לתובעת כיורשת העיזבון בגין "השנים האבודות"; הוצאות אבל, קבורה ומצבה; פיצויים בגין וכאב וסבל; ופיצויים לתובעת כתלויה בגין "אובדן שירותי בת".

פיצויים לעיזבון: ראיות שהובאו לעניין השתכרות והמצב הכלכלי, ובעיקר – ראיות

שלא הובאו

10. הראיות שהובאו לעניין השתכרותה של התובעת ומצבו הכלכלי של התא המשפחתי הכולל את התובעת היו מעטות, ויותר ממה שיש בהן – אין בהן.

11. מעבר לעדותה של התובעת לעניין זה, אפשרתי לה לזמן עדים אשר יעידו על השתכרותה של ד' והכנסותיה בחייה, ואף נתתי ארכות חוזרות ונשנות להמצאת ההזמנות לעדים אלה. התובעת ויתרה בפועל על זימונם של העדים – היא לא עתרה להוצאתם של צווי הבאה, ואף לא לזימונם של עדים חליפיים, ולו על מנת שיעידו כי ראו את המנוחה מועסקת בקביעות בכל מקום עבודה שהוא.

12. עוד נעתרתי לבקשה להוצאת צווים המורים לבנקים שבהם נוהלו חשבונותיה של ד' ושל התובעת להמציא תדפיסי חשבונות מלאים לידי התובעת. אף על הגשתם של אלה ויתרה התובעת.

בית משפט השלום בחדרה

ת"א 49517-02-21 עזבון ד"א נ' שמיר ואח'

משום כך, אין בידי להתייחס כראיה בעלת משקל לאסופת דפי חשבון בנק, אשר צורפו כנספח א לתצהירה המתוקן של התובעת, באופן חלקי ומגמתי.

13. מנגד, הנתבעים הגישו, כנספח 1 לתיק המוצגים מטעמם, דוח רציפות ביטוח בעניינה של המנוחה, המלמד על היעדר הכנסות מדווחות בין השנים 2014-2017, ומדבר בעד עצמו. טענות ב"כ התובעת, ולפיהן דוח רציפות הביטוח מתייחס להכנסות "יורשי המנוחה ד'" ולא להכנסותיה של ד', מוטב היה שלא ייטענו.

פיצוי בגין "השנים האבודות"

14. אין בידי לפסוק כל פיצוי בגין רכיב נזק זה, בהיעדר מסד נתונים בסיסי להערכת הנזק, כפי שאבהיר להלן.

15. התובעת ערכה תחשיב הפסד של "שנים אבודות" המתבסס על הטענה כי השתכרותה של ד' מעבודות שלא דווחו לרשויות המס עמדה על כ-10,000 ₪ בחודש. התובעת ביקשה להסתמך על עדותה לפניי, ולחלופין על נתוני השכר הממוצע במשק, לשם הערכת שכרה של ד'.

כן ביקשה התובעת לטעון בלא ראיה ישירה לכך, כי עובר לפטירתה של ד', ד' היא שסיפקה לה את שירותי הסיעוד שלהם היא נזקקת, וקיבלה על כך תשלום מן המוסד לביטוח לאומי.

עוד צירפה התובעת, לסיכומיה בלבד ובלי כל היתר, פרסום של החטיבה לתכנון וכלכלה ברשות המיסים שכותרתו "הוצאות מחיה לשנת 2022".

בית משפט השלום בחדרה

ת"א 49517-02-21 עזבון ד"א נ' שמיר ואח'

16. התובעת סבורה כי ראיות אלה, בצירוף להתרשמות בית המשפט מהתנהלות התא המשפחתי, ועדותו של ■■■■■, יובילו לקבלת גרסתה באשר להכנסותיה של ד'. עוד סבורה התובעת שהימנעות הנתבעים מלהגיש דוח חוקר מצביעה על כך שחוקר מטעמם מצא כי ד' עבדה והשתכרה, כטענת התובעת.

17. הנתבעים מתנגדים מכל וכל לכל אחת מ"דרכי ההערכה" של הנזק לשיטת התובעת. והדין עימם, מטעמים אלה:

א. הוכח כי ד' לא קיבלה כל הכנסה מדווחת כלשהי בשלוש השנים עובר לפטירתה, כעולה מדוח רציפות הביטוח שהוגש כדין.

ב. אין בידי להסתמך על עדות התובעת לעניין הכנסותיה של ד': עדותה היא עדות יחידה של בעל דין לפי סעיף 54(2) לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971, על כל המשתמע מכך; התובעת נמנעה מזימון עדים לתמיכה בטענותיה, והימנעות זו משמשת לחובתה (יעקב קדמי על הראיות (חלק רביעי) 1888-1893 (מהדורה משולבת ומעודכנת 2009); ע"א 641/87 קלוגר נ' החברה הישראלית לטרקטורים וציוד בע"מ, מד (1) 239 (1990)).

ג. גם לגופה של עדותה היחידה של התובעת, בכל הנוגע להכנסתה של ד' קשה להיבנות ממנה: התובעת כלל לא הייתה בקיאה במקומות העבודה של ד'. התובעת התכחשה לרקע האישי של ד', ולא הצליחה להתמודד עם תהיות וסתירות העולות מתיעוד רפואי וצבאי, למשל בדבר שהותה של ד' במוסד סגור בעבר, הפרעות אכילה שמהן סבלה – ועוד. אין לבוא לאם שכולה בטענה על כי יגונה צובע את עדותה בצבעים בהירים משהיו, אולם גם אין מקום להסתמך על עדות זו בבוא בית המשפט לקבוע את גובה הפיצוי הראוי.

בית משפט השלום בחדרה

ת"א 49517-02-21 עזבון ד"א נ' שמיר ואח'

ד. ראיות לכך שד' קיבלה קצבה כלשהי בגין מתן סיעוד לתובעת לא הוגשו. ניתן היה לעתור למוסד לביטוח לאומי לשם הצגתן, והתובעת לא עשתה כן. הימנעות צד מהבאת ראיה מחילה עליו חזקה כי לו הייתה מובאת אותה ראיה, הייתה פועלת כנגדו (ע"א 548/78 פלונית נ' פלוני, לה(1) 736 (1980)).

ה. עדותו של [REDACTED], חבר עבר, שקשריו עם ד' התנתקו, ולפי עדותו הוא יצא עמה לבילוי חד פעמי – אין בה כדי לסייע לביסוס כל מסקנה בעניין השתכרות כביכול של ד'.

ו. לא זו אף זו: הנטל להוכחתה של "הכנסה בשחור", שלה טוענת התובעת, הוא על פי הפסיקה נטל מוגבר. בעניין זה אין להסתמך על "הנחות מוצא" כגון נתוני שכר ממוצע, שכר מינימום ואחרים, על מנת לבסס טענה בעניין (ע"א 4816/20 לסקוב נ' פלונית, פסקה 8 (10.3.2021)). ודאי שמסמך סטטיסטי כללי של המוסד לביטוח לאומי, שכלל לא הוגש כראיה לתיק ו"הוגנב" שלא כדין לסיכומי התובעת, אינו יכול לשמש אסמכתה לטענות התובעת ועצם אופן הגשתו פוסל את השימוש בו כראיה (ע"א 759/81 ברש נ' ירדני, פ"ד מא(2) 253, 270 (1986)).

ז. גם טענות התובעת כי הועסק חוקר מטעם הנתבעים, שאי הגשת ממצאיו מוכיחה דבר מה – אין בה ממש. לא הוכח כלל כי חוקר זה או אחר מטעם הנתבעים גילה ממצאים אלו או אחרים לעניין השתכרות לא מדווחת. ספקולציה בעניין קיומו של "דו"ח חוקר מוסתר" אינה תחליף לראיות של ממש.

ח. על אלה יש להוסיף את הימנעות התובעת מהצגת תדפיסי חשבון בנק מלאים, שלה ושל ד', שאולי מהם ניתן היה להסיק בעקיפין דבר מה באשר למצבן הכספי ולהכנסותיהן הריאליות לאורך השנים.

בית משפט השלום בחדרה

ת"א 49517-02-21 עזבון ד"א נ' שמיר ואח'

18. צודקים אפוא הנתבעים: הכנסותיה של ד' לא הוכחו כלל. בוודאי לא הוכח כי אלה היו הכנסות קבועות ויציבות מכל סוג. ודאי וודאי שלא הוכח כי הכנסות אלה עלו על הוצאותיה של ד', או על חלקה של ד' בהוצאות הבית שאת המגורים בו חלקה עם אימה, התובעת.

19. על רקע זה, עריכת תחשיב נזק כלכלי על יסוד הנחות ואומדנות, מקום שלא ניתנה אף ראשית ראיה לבסיס התחשיב – לא תסכון. השימוש באומדנות הוא החריג, ואף הוא מותנה בכך שהנתונים שניתן היה להביא לפני בית המשפט אכן הובאו במלואם (ע"א 355/80 אניסימוב בע"מ נ' מלון טירת בת שבע בע"מ, פ"ד לה (2) 800 (1981); ע"א 1203/13 טומשובר נ' ארט אופיק בע"מ ((6.5.2015)).

בפרט עמד בית המשפט על כך שכלי האומדנה עלול לעודד בעל דין לנקוט ב"שימוש תכסיסני", תוך גילוי חלקי ובררני של ראיות (רע"א 39401-09-24 י. זילברמינץ ובנו בע"מ נ' בן דוד ((22.9.2024)).

20. הדברים נכונים גם לעניין פיצויי עיזבון בגין נזקי גוף, שבהם ניתן לקבל תחשיבים המבוססים על הערכות השתכרות רק במקום שבו לא ניתן להציג "היסטוריה תעסוקתית" שניתן לבסס עליה הערכה עתידית (ע"א 10990/05 פינץ נ' הראל חברה לביטוח בע"מ, פ"ד סא (1) 325 פסקה 11 ((2006)).

21. הימנעות התובעת מהצגת כל ראיה של ממש, ובפרט העדת עדים שניתן היה לזמן בצו הבאה, שומטת את האפשרות להוכיח הפסד כלכלי בגין "השנים האבודות".

דרישת הפיצוי בגין ראש נזק זה נדחת אפוא.

כאב וסבל

בית משפט השלום בחדרה

ת"א 49517-02-21 עזבון ד"א נ' שמיר ואח'

22. קביעת הפיצוי בגין ראש נזק זה פשוטה: בהתאם לתקנה 4 לתקנות הפיצויים לנפגעי תאונות דרכים (חישוב פיצויים בשל נזק שאינו נזק ממון), התשל"ו-1976, הסך שיש לפסוק הוא 25% מסכום פיצוי המקסימום (משוערך). הנתבעים תיקנו, בהגנות יש לומר, טעות שנפלה בעניין בסיכומי התובעת.

אני פוסק אפוא בגין ראש נזק זה 57,620 ₪.

הוצאות אבל, קבורה ומצבה

23. נהוג לפסוק פיצוי בגין רכיב של הוצאות קבורה על דרך האומדנה (בש"א 8675/96 בן יאיר ואח' נ' עזבון עמר, פסקה 9 (2.3.1997)).

24. דרישת התובעת לפיצוי בסך 15,000 ₪ היא בתחום הסביר. לא מצאתי לצמצם את הפיצוי לסך של 5,000 ₪ כשיטת הנתבעים.

אני פוסק בגין ראש נזק זה 15,000 ₪.

אובדן "שירותי בת" לתובעת – כתלויה: דיון כללי

24. התובעת חישה את הפיצוי בראש נזק זה על תחשיב תמוה משהו, המבוסס, בלא הוכחה, כי השירות שד' נתנה לתובעת היה כשל "עובדת סעד", והגיעה לפיצוי בסך של 467,000 ₪. אין בידי לקבל תחשיב זה, הנתלה בלא ראיה גם בטענה נוספת כי ד' השתכרה כגובה קצבת הסיעוד של התובעת. לא הוצגה כל תמיכה לכך, וגם בעניין זה – ההימנעות מהבאת הראיה, משמשת לחובת התובעת.

בית משפט השלום בחדרה

ת"א 49517-02-21 עזבון ד"א נ' שמיר ואח'

26. הנתבעים, מנגד, כופרים בהיותה של התובעת זכאית לפיצויי תלויה. זאת, בהתבסס על פסק דינו של בית המשפט העליון בע"א 8961/16 פלוני נ' המאגר הישראלי לביטוח חובה (14.6.2017) (להלן – עניין פלוני).

בפסק הדין שניתן בעניין פלוני קבע כב' השופט (כתוארו אז) עמית כי "תלוי" הוא מי "שסמוך על שולחנו ונעדר יכולת עצמאית לכלכל עצמו" (פסקה 20 לחוות דעתו), בעוד שכב' השופט (אף הוא כתוארו אז) סולברג נכון היה לכלול בהגדרת "תלויים" גם ילדים שיוכח "כי פרנסתם – כולה או עיקרה – מסופקת על-ידי הוריהם" (פסקה 7 לחוות דעתו).

26. לשיטת הנתבעים, במקרה שלנו, לא הוכח שפרנסתה של התובעת סופקה בעיקרה על ידי ד', וממילא אין עמידה אף בקריטריון המקל שקבע כב' השופט סולברג, כך שאין מקום לפסוק כל פיצוי לתובעת כתלויה.

27. אני סבור שהנדון בענייננו דומה לראיה מפסק הדין בעניין פלוני. אבהיר.

28. סעיף 78 לפקודת הנזיקין [נוסח חדש] מאפשר ל"בן זוגו, הורו וילדו" של ניזוק לתבוע את נזיקיהם. סעיף 4(א) לחוק הפלת"ד מחיל הסדר זה גם במקרה של תאונת דרכים.

29. פסק הדין בע"א 8961/16 שעליו מבקשים הנתבעים להסתמך אכן עוסק בשאלת הגדרתו של "תלוי" בכללותה, אולם הוא מתמקד בעיקר בשאלת הגדרתם של בנים בגירים כתלויים.

ואכן, לא תמיד ברור מתי ניתק הקשר הכלכלי בין צעירים להוריהם. במיוחד במציאות הישראלית של זמננו, ידועה תקופת הדמדומים שבה לא ברור מתי צעיר עודו תלוי בתמיכת הקן המשפחתי,

בית משפט השלום בחדרה

ת"א 49517-02-21 עזבון ד"א נ' שמיר ואח'

ומתי הוא עומד על רגליו שלו. ולעיתים, בעוד ההורים שרים "עוף גוזל", ממשיכים ילדיהם לפזם את "אוהב להיות בבית".

30. אלא שבענייננו, הנדון אינו שאלת תלותה של ד' באימה, התובעת, כי אם ההפך – שאלת תלות התובעת בד'. אין מדובר בצעירה שטרם התנתקה מבית אימה, אלא במקרה של אם ובתה החיות יחדיו מבחירה, לא כ"תחנת ביניים" של מי מהן, אלא כפועל יוצא של קושי כלכלי ואישי משותף, וכמציאות מתמשכת.

31. שהותן של ד' והתובעת תחת קורת גג אחת הקלה משמעותית מטבע הדברים, וכך אף התרשמת, את העומס על התובעת, אישה נכה, ולפחות חילק את עול עבודות הבית והדאגה לצרכיו בין השניים.

"טובים השנים מן האחד, אשר יש להם שכר טוב בעמלם", אמר קהלת, "כי אם יפלו – האחד יקים את חברו, ואילו האחד ייפול – ואין שני להקימו. גם אם ישכבו שנים וסם להם, ולאחד – איך יקם?" (קהלת ד, 9-11).

32. כל שנותר לה לתובעת בעולמה הוא שהותה של בתה ד' עמה ולצדה "מפתו תאכל ומפסו תשתה ובחיקו תשקב" (שמואל ב יב, 3).

33. בהיותו של חוק הפלת"ד בעל היבטים סוציאליים מובהקים (רע"א 418/03 אסם תעשיות מזון בע"מ נ' סמג'ה, פ"ד נט(3) 541, פסקה 18 לחוות דעתו של כב' השופט ריבלין ופסקה י(2) לחוות דעתו של כב' השופט רובינשטיין (2004)), נכון יהיה לפרשו כך שיאפשר מתן פיצוי לאם שכולה, על אובדן כבשת הרש שלה, המשענת האחרונה שנותרה לה בחייה – בתה.

גובה הפיצוי הראוי בענייננו בגין "אובדן שירותי בת"

בית משפט השלום בחדרה

ת"א 49517-02-21 עזבון ד"א נ' שמיר ואח'

34. לעומת הפסיקה לעניין "אובדן שירותי בן זוג", שהתייצבה על מתחם פיצוי קבוע פחות או יותר (ע"א 9788-07 עזבון המנוחה הדיל מרמש נ' שלזינגר, פ"ד סד(1) 54 (2010); ע"א 4574/11 עזבון נזאל נ' הפניקס חברה לביטוח בע"מ (19.5.2013)), המצב בענייננו מורכב יותר.

באשר ל"שירותי בן", נראה כי המשפחות האומללות, אומללות כל אחת בדרכה.

35. אסקור כמה דוגמאות מן הפסיקה, שבהן מצאו בתי המשפט לפסוק פיצויים בגין "אובדן שירותי בן", בנסיבות שכלל הן משקפות נזק קטן מהנדון בתיק זה:

א. בת"א (מחוזי י-ם) 15026-03-12 עזבון רייזון נ' כלל חברה לביטוח בע"מ (22.8.2016) מצא בית המשפט כי "עזרת המנוח בעבודות הבית הייתה בניקוי הבית מידי שבוע ובביצוע כל התיקונים בבית" ופסק פיצוי כולל של 100,000 ₪ להורים, בנפרד מפיצוי זהה לבת הזוג של הבן המנוח. באותו מקרה היה המנוח אדם נשוי, שניהל תא משפחתי נפרד, ולא גר עם הוריו.

ב. בת"א (שלום ראשל"צ) 66466-08-21 עזבון המנוח פלוני נ' קיבוץ מסילות-אגודה שיתופית חקלאית בע"מ (2.6.2024) נפסק פיצוי בסך 50,000 ₪ בגין אובדן שירותי בן, על סמך התרשמות בית המשפט כי הבן המנוח, שלא היה בן יחיד, סייע לאמו במצבה.

ג. בת"א (שלום ת"א) 2181-06-14 הניני נ' קרנית-קרן לפיצוי נפגעי תאונת דרכים (8.1.2017) נפסק פיצוי בסך 30,000 ₪ בגין אובדן שירותי בן. גם שם לא היה מדובר בבן יחיד, ושם גם התרשם בית המשפט שאלמלא מותו של המנוח, סביר שבשלב קרוב הוא צפוי היה להתחתן, ולעזוב את הבית.

בית משפט השלום בחדרה

ת"א 49517-02-21 עזבון ד"א נ' שמיר ואח'

ד. בת"א (שלום ת"א) 45996-06-12 עזבון ל"א נ' בוני התיכון (כח אדם) בע"מ (13.8.2017) מצא בית המשפט לנכון לפסוק פיצוי בסך 10,000 ₪ בגין "אובדן שירותי בן" להוריו של עובד זר שנספה בתאונה הארץ, וזאת לאחר שהשתכנע בקיומה של נורמה חברתית של תמיכת בן בהוריו המבוגרים, בארץ מוצאו של המנוח, סין.

33. בענייננו, הנסיבות מובילות לפסיקת פיצוי ברף גבוה מאשר בכל הדוגמאות שסקרתי לעיל: ד' הייתה בת 34 במותה, לא השתלבה במעגל העבודה, לא ניהלה קשר זוגי יציב לאחר שלפני שנים ביטלה את אירוסיה, וחיה עם אימה התובעת באותה הדירה בלי צפי של ממש לשינוי המצב. האם – נכה מוכרת בתחום הנפשי – תיארה בעדותה, שלעניין זה הייתה אמינה, כיצד ד' סייעה לה להתאושש מהדיכאון לאחר מותו של בנה הבכור, אחיה של ד', צבעה את שיערה, הקימה אותה מאבלה ודאגה לה. כן מסרה כי ד' הייתה מנקה את הבית ומטפלת בה. דווקא על רקע זה שלא קיבלתי את טענות התביעה על סיוע כלכלי ישיר ומשמעותי של ד' מהשתכרות שלא הוכחה, יש מקום להניח כי ד' אכן סייעה לאימה לפחות בדרך של עזרה קבועה ומשמעותית בחלוקת נטל המטלות בביתן הדל.

34. פרמטר משמעותי בקביעת פיצויי תלויים הוא הערכת הסיכוי להימשכות עתידית של המצב הקיים, לעניין התמיכה (ד"נ 24/81 חנוביץ נ' כהן, פ"ד לח(1) 413 (1984)). להבדיל מרוב המקרים הנזכרים לעיל, הרי שבענייננו, נראה כי מצב היחסים שבין ד' לבין התובעת, ולו בשל הקושי הכלכלי המשותף, עשוי היה להימשך לאורך שנים, אלמלא מותה של ד', ובפרט נוכח המציאות המשפחתית המידרדרת.

35. בבואי לקבוע את הפיצוי הראוי אני מביא בחשבון גם את התרשמותי מהתובעת, האם, שהעידה לפניי פעמיים. מבלי להכביר במילים, מדובר באישה קשת יום, הסובלת מדיכאון, לטענתה בגין האסונות שאפפו את חייה. התקשורת עמה בעת עדותה לא התאפשרה בנקל. ברי כי חסרונה של ד' – שחרף כל קשייה שלה התקשתה פחות בתקשורת, וחיפתה על אימה בתפקוד יומיומי בפרט

בית משפט השלום בחדרה

ת"א 49517-02-21 עזבון ד"א נ' שמיר ואח'

בימים הרבים שבהם גבר והתעצם עליה דיכאונה – מכביד על התובעת מאוד, ומקשה עליה בניהול שגרת חייה.

36. את העובדה שממותה של ד' ואילך נותרה התובעת להתמודד לבדה עם מעמסות חייה, אני סבור שיש לשקף בפסיקת פיצוי בסך של 150,000 ₪ בגין ראש הנזק של "אובדן שירותי בת", וכך אני מורה.

סיכום

37. הנתבעים ישלמו לתובעת את הסכומים הבאים:

- א. בגין כאב וסבל – 57,620 ₪.
- ב. בגין הוצאות קבורה ומצבה – 15,000 ₪.
- ג. בגין אובדן "שירותי בת" – 150,000 ₪.

ובסך הכול: 222,620 ₪.

38. על אלה יש להוסיף את הוצאות ההליך בדמות אגרת בית המשפט ששולמה, ושכר טרחת עורך דין בסך 13% מן הסכום הנפסק, בתוספת מע"מ כחוק.

המזכירות תסגור את התיק

(פסק דין זה הוא שחזור של פסק הדין שנחתם ביום 1.7.2025, המופיע במערכת נט המשפט כפסק דין חסוי. אין מניעה לפרסמו).

בית משפט השלום בחדרה

ת"א 49517-02-21 עזבון ד"א נ' שמיר ואח'

ניתן היום, ו' תמוז תשפ"ה, 02 יולי 2025, בהעדר הצדדים.

יניב הלר, שופט